

ÁGH ISTVÁN

Lepkék levendulával

Sárga lepkék a kék levenduláson,
elszabadult, cikázó gyertyalángok.
a viaszról s a kanócról leválva
sütkéreznek, mielőtt füstté válnak,
így celebrál a saját emlékének
az élet, mikor vidám táncban ég el,
ha továbblépek, sötétségbe vesznek,
de minden nyáron újra megjelennek,
mindig mások az állandó alakban,
míg a látvány állása változatlan,
mintha csak én vonzanám ide őket
a nagy kékséget tükröző mezőre.

Patak partján

Patak partján széthullott óriás
gerinc s az ősgyík mindenféle csontja,
múzeumban láthattam ekkorát,
de itt egy kidőlt szomorúfűz korhad,
föltartott fejjel, mint az ég alatt,
álltam a méretek tengelyében,
most már fölötte találok magam,
ember nélkül, mint százmillió éve
jár a pondrók malma, míg a vadon
gyökerei dúlnak az óriásban,
s mint egy simára pusztított halom,
ragyog a gazban a kidőlt fa váza.

Ilyen csönd lesz

Nem ülhetnek már az asztal körül,
s ha számolom szaporodó hiányuk,
nélkülük még a nyári kert is űr,
nem hallataszik fülemben a madárdal,
ilyen csönd lesz, ha majd megáll a föld?
most még mozdul a hársfa egyik ága,
s ahogy kilendül lombjából külön,
ezüstöt hány a levelek fonákja,
rigó húzódott sűrű árnyékába?
váratlan fuvallattól nehezült?
vagy az angyal jött vissza valahára,
hogyan érezzem magam egyedül?



ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

Mindig egy kisgyermek

Nincs egyetlen csillag,
hogy az ég megadná
tartózkodásomnak
koordinátpontját,

bármilyen szívélyes
volt fogadtatásom,
rideg helyiségben
adatott megszállnom,

tapogat párnámon
egy idegen fényfolt,
mintha zseblámpából
csapna ki a téboly,

mint mikor otthagytak
szüleim a házban,
házunk akácosra
néző szobájában,

ami ott ijesztett,
itt lep meg, és bárhol,
mindig egy kisgyermek
riad föl álmából.

Nagyított kép

Nyarakat töltöttem a legelőn,
tanév idején délutánokat,
váltogatván a két kötelezőt,
leckém apadt, tehenem jóllakott,

ábrándozás volt a pásztorkodás,
felnőtt koromba tükröztem magam,
de az áhított megvalósulás
a tereléssel mindig elmaradt,

a hatalmas árnyat vető állat
eltakarta a közeli hegyet,
mintha csak ő lenne a gátja
mindennek, amit jól elképzelek.

soha annyi beteljesületlen
álmot, amiben mégis öröm ért,
mikor némelyek beteljesültek,
nem okoztak semmi lelkesedést,

esőre vártam, ha kellett, ha nem,
 hogy a díványon olvassak hanyatt,
 mintha nem is lennék parasztyerek,
 csupán véletlen származásom az,

csak nagyított kép az ég aljáról,
 a fiú meg egy zsemlyeszín tehén,
 vörös vércsék tetézik a nyárost
 a mai, üres levegő helyén.

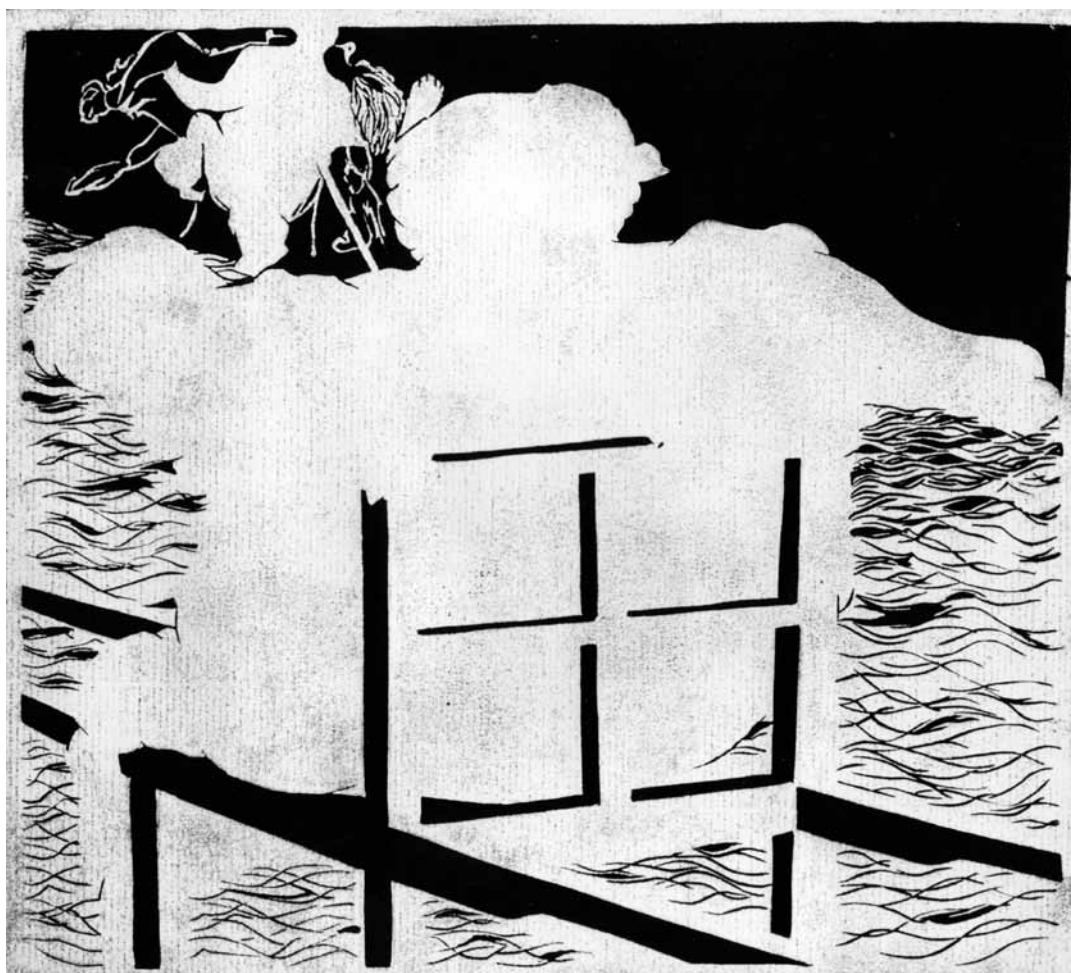
Miért jöttünk el Máriaremetéről?

Miért jöttünk el Máriaremetéről,
 ha az emléke mostanáig érő?
 elhagyhatatlan szolgalmi sávon
 közelítjük az évek távolából,
 kert végében az időtlen kis házat
 emlegetjük az ég ajándékának,
 olyan volt, mint rigónak a fészek,
 hol a fiókák éppenhogy elférnek,
 fülemüle dalára esteledtünk,
 de a madárdalért is megfizettünk,
 s a Nagyrétért, az egész hegyvidékért
 elviseltük a háziak szeszélyét
 meg a házórző állat rémuralmát,
 a legteljesebb kiszolgáltatottság
 próbája edzett egymáshoz szorítva,
 innen indultunk át a felnőtt korba,
 öt évünk rózsakertes idillé vált,
 míg boltban vettük vázánkba a rózsát.

Miért jöttünk el? nem az foglalkoztat,
 csak az, ha mégis maradhattunk volna,
 s megvalósul, mit remélni se mertünk,
 hiszen mások gazdagodtak helyettünk,
 villák virágágyásai az üzlet
 virágzásával álltattak bennünket,
 de egész élet lett volna az ára,
 minek a házhely szigorú irányt szab,
 csábíthattak a szép fekvésű telkek
 kilátással, köznapi előnyeikkel,
 vásárolhattunk volna rá faházat,
 csúfolhatnának faházaspárnak,
 fából téglára, palából cserépre
 lenne a lak lassacskán lecserélve,
 s kertünk tavasztól ősziig illatozna,
 elől a házunk, a nagy, piros gomba,
 és a kuvasz, mint a hóbundás pandúr,
 kerti törpével osztzkodna rajtunk.

Napba néző

Szép, meghökkenítő látomás
szemem káprázata,
amit a doktor operál,
nem isteni csoda,
kezek, fénycsóvák, műszerek
kerítenek körül,
s a káprázatos művelet
szememből kivetül,
elém csapódik csillagom,
örvénylő tűz, lidérc
korbácsolja az anyagon
szított napkitörést,
a teremtéshez sohasem
voltam ilyen közel,
de kit *lelkem ohajtva sejt*,
majd a végén jön el.



ADY JÓZSEF, Cím nélkül, 1980-as évek, linómetszet